

Der er delte Meninger om Indførelse af Ritualfrihed i Folkekirken, og det er i hvert Fald en meget lille Kreds indenfor denne, som vil tage Ordet for en ubegrænset og ubetinget Ritualfrihed. Det er ogsaa sjældent at se fremsat et saa vidtgaende Krav som i dette Tilfælde. Men derom kan der ikke være mere end een Mening, at vi ikke *har* en saadan Ritualfrihed eller Ritualløshed, som Erklæringen og Andragendet forudsætter. Dens Indførelse vilde afstedkomme skarp Strid og mulig Sprængning. Jeg maa da gaa ud fra, at det ikke kan være Meningen med Loven om Kirkers Brug, at den enkelte Biskop derved faar Mandat til ad en Smutvej de facto at indføre ubegrænset og ubetinget Ritualfrihed i Folkekirken. Jeg beder bemærket, at den Frimenighedspræst, der faar den anerkendende Tilladelse, dermed har Adgang til at betjene Folkekirkens Medlemmer efter sin Ritus.

Fremdeles ønsker jeg at understrege, at skønt det ikke udtrykkelig nævnes i Pastor Rørdams Erklæring, maa jeg have Ret til efter mit „Kendskab til Frimenighedens Forhold til Folkekirken i det hele“ at gaa ud fra, at det er Meningen, at Rørdams „Ryslingeritual“ skulde anvendes ved disse gudstjenstlige Handlinger, hvor der paa nogen Maade kunde findes Lejlighed dertil. Men jeg kan ikke „skønne“, at der ingen Grund er til at nægte det. Naar dette Ritual efter lange besværlige Drøftelser og Afvisning er nægtet Anerkendelse, Autorisation, i Folkekirken, kan det ikke være Lovens Mening, at det uden videre har (som Andragerne udtrykker sig) „lovhjemlet Adgang“, eller at den enkelte Biskop skulde have Myndighed til at tillade dets Anvendelse, endsigte uden videre have at tillade.

Naar nu dertil kommer Pastor Rørdams Vægning ved at meddele, hvorledes han i det enkelte Tilfælde forretter Daab, vilde Biskoppen altsaa være henvist til (formentlig i det hele taget) at skønne om, hvad han ikke kan vide, og Loven kræver netop, at han skal kende Lære og Ritus. Det maatte kunne jvnføres med Underskrift paa en Veksel, hvor Summen staar in blanco til Udfyldning efter Ønske.

Den paaberaabte Praksis i Sønderjylland betvivler jeg i den Betydning og Udstrækning, Andragerne tillægger den. Men da det ligger udenfor min embedsmæssige Erfaring, kan jeg ikke nærmere udtale mig derom. Jeg skal til Slut sige, at jeg, siden Svaret blev afgivet, paa forskellig Vis er blevet bestyrket i, at det er rigtigt og „givet“ ikke mindst efter Karakteren af Frimenighedspræstens Erklæring, saa jeg ser mig nødt til at fastholde det.

A. J. Rud.

Til Kirkeministeriet.